

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

til det i den Form at begunstige det store Landbrug, men man undlod at gøre noget som helst for at støtte det øvrige Landbrug, der var i en lige saa stor Krise som det store Landbrug.

Naar man maa gaa ud fra, at Loven af 1922, som vi levede under paa det Tidspunkt, da denne Lov kom frem, var ligelig for alle Erhverv, og man saa i en Krisesituation yder en Lettelse for en vis Gruppe indenfor samme Erhverv, er det en Uret overfor den øvrige Del indenfor dette Erhverv, naar man saa ikke vil være med til at yde Hjelpeforanstaltninger overfor disse Folk. Naar det store Landbrug ikke under den Krise, Landbruget stod i, kunde hævde sig sammen med de øvrige Former for Landbrug, havde det ikke været nødvendigt at yde dem en Beskyttelse i den Form, der er ydet ved Loven af 1927.

Som jeg sagde til at begynde med: Det Billede, der staar ude i Befolkningen af denne Lov, er det, at man forlangte Kronestigningen respekteret, naar det gjaldt Aldersrentenyderne med lige det nødvendige til at opretholde Livet med, men at man overfor Formueejerne ikke vilde erkende, at den Indtægt, som deres Penge gav, ogsaa var mere værd efter Kronestigningen end tidligere. Ingen tør dog bestride, at Formueejerne ingen Skade led ved det, der skete med vort Pengevæsen fra 1922 til 1927; tværtimod var der nogen, som blev begunstiget ved den Forandring, der skete med vort Pengevæsen i det Tidssrum, var det netop Formueejerne; men til dem kom man ikke og forlangte, at de saa skulde yde yderligere til det offentlige, men man sagde til dem: Nu skal I have en ekstra Lettelse!

Spørgsmaalet er nu: Er Satsene i denne Formueskattelov af 1922, som dannede Grundlaget for de Skattelove, der i 1927 blev udarbejdet, for høje? Det er nogle Gange blevet nævnt fra Partiet Venstres Side, naar f. Eks. Spørgsmaalet om at sætte Militærudgifterne ned er blevet drøftet, at de kunde ikke sættes saa stærkt ned som andre Udgifter, for de var allerede sat ned ved Ordningen af 1922. Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at ogsaa Formueskatten var nedsat ved Loven af 1922, og det vilde derfor have været naturligt, om Venstre ogsaa paa dette Omraade havde sagt, som de gjorde, naar Spørgsmaalet drejede sig om Militærudgifterne. Det vilde i alle Tilfælde have været mere korrekt.

Det Spørgsmaal, man maa overveje,

naar man skal se paa, hvilken Højde Formueskatten skal have, er naturligvis, hvad der tjener Erhvervslivet bedst. Det er jo rigtigt, at vi har Brug for Kapital. Men der er dog ingen Sikkerhed for, at de store Formueejere er mere sparsommelige end andre Borgere. Det er nemlig det, man er gaaet ud fra hele Tiden som en given Ting ved Drøttelsen af denne Lov, at naar man gav en Begunstigelse for de store Formueejere, betød det en større Opsparing. Det er slet ikke givet, tværtimod, havde jeg nær sagt. Jeg kender et Eksempel paa, at en Mand, der fik en betydelig Lettelse efter denne Lov, og som normalt havde et Privatforbrug paa omkring 80 000 Kr., satte dette yderligere op — naturligvis, for derved sparede han 20 000 Kr. i Skat til Staten.

Den Teori, at det særlig skulde være beskaaret de store Formueejere at være sparsommelige, tror jeg altsaa ikke paa; jeg er endog tilbøjelig til at tro, at den Morallære, der paa et vist Tidspunkt udgik herfra, om at spænde Livremmen ind, kun har haft faa Tilhængere i de Kredse, der har været berørt af Loven om Nedsættelse af Formueskatten. Man har maaske i de Kredse ment, at denne Lære ikke angik dem; i hvert Fald har Kapitalopsparingen blandt disse Folk ikke givet de Resultater, man vel havde tænkt sig.

Hvis vi siger, at 10 Mennesker her i Landet sparer 50 000 Kr. hver, bliver det ½ Mill. Kr. til Brug for Erhvervslivet; men hvis 5 000 Mennesker sparer hver 100 Kr., bliver det ogsaa ½ Mill. Kr. Hvis nu en Opsparing skal betyde noget for Erhvervslivet, skal Pengene jo gaa ind i Banker og Sparekasser og derfra ud i Erhvervslivet. Jeg har aldrig hørt noget om, at Millionærer laante Penge ud billigere end andre, jeg er endda tilbøjelig til at tro, at de helst vil have lidt større Rente end andre Mennesker, Resultatet af Opsparingen bliver i hvert Fald, at nogle ganske enkelte faar en afgørende Indflydelse paa Pengeanbringelserne, en alt for stor Indflydelse paa, hvilke Erhverv der skal have Kapital, og under hvilke Vilkaar disse Erhverv faar Kapital at arbejde med.

Jeg spørger dette høje Ting, om man tror, at Landet er bedst tjent med, at den Kapital, der er Brug for i Erhvervslivet, er samlet paa enkelte Hænder, som kan øve en afgørende Indflydelse paa, hvorledes denne Kapital skal arbejde i Erhvervslivet, eller om det ikke vil være sundere at skabe Vilkaar for, at en mindre Kapitalopsparing paa mange Hænder kan blive mulig.